

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

EL PAPA I EL "DUCE"

El feixisme ha xocat amb l'Inquisició, volem dir, amb l'Església.

I potser no fem bé en retreure aquest pecat mortal al catolicisme, en un moment en què, encara que d'una manera relativa, representa la llibertat.

No cal dir que a nosaltres, ni Mussolini ni Pius XI, ens fan el pes.

Entre Annau Mussolini i el carneal Gasparri, no votem per ningú dels dos.

En el cas present, però, amb tots els inconvenients que té el Vaticà, hi ha un pitjor, i aquest pitjor és el Feix.

La qüestió en litigi és la de les joventuts.

Qui ha d'educar i dirigir les joventuts? És l'Estat? És l'Església?

Si el problema es planteja a França, nosaltres respondríem per l'Estat.

Però es planteja a Itàlia i acceptem el mal menor.

La batalla, malauradament, no la guanyarà el Pontífex, que val a dir tant com el sentit comú.

Mussolini ja ha contestat l'ofensiva vaticana ordenant la dissolució de les joventuts catòliques.

L'"Impero" acusa al vicari de Crist de fer el joc a la democràcia.

A quin temps hem arribat! El Papa representant de la democràcia a Itàlia! Què els sembla?

Doncs si el Papa és el representant de la democràcia, per una vegada, i almenys en aquesta qüestió, nosaltres som papistes.

JULI VALLES

Hugo Treni acaba de publicar una biografia de Juli Vallès, la qual volem extraccar. A veure si algun poca-vergonya d'aquests que fan periòdics aprèn, del gran periodista que fou Vallès, a escriure amb sinceritat i amb sentit comú.

Juli Vallès nasqué en 1832, a Puy. El seu pare—un pobre diable, indigne de fill tan genial—era mestre, i tota la vida va estar espantat d'aquella magnífica obra seva, de carn i ossos.

De la seva mare diu el propi Vallès: "Era una pagesa avara, ignorant i dura, per dintre de la qual corrien en processó totes les xinxes d'un seminari."

No podia veure els carcellers de la infància, i de petit no feia més que escapar-se del col·legi, on havia d'ésser tornat de Porella pells gendarmes.

Ell deia que a qualsevol lloc s'aprèn més que a l'escola.

La Universitat tampoc li provava gaire, i, mentre els altres estudiants perdien el temps a l'aula, ell se n'anava a passeig, a jugar al billar, a fer una pipa, a ballar, a conspirar i a divertir-se amb els bohemis, les modistes, dependents i minyones que podia arreplegar pel barri llatí.

En aquestes interessants assignatures, al poc temps va sortir mestre.

Tants avenços s'apuntà en les mateixes, que el seu pare, no podent-lo fer llaurar dret, el tancà en un manicomi.

Començava a escriure, a discursar, a cantar les veritats a tothom, als periòdics i als mítings, a batre's a les barricades, i la seva família estava escandalitzada de les seves activitats, que considerava una deshonra per a la mateixa.

Ell, però, se'n fumia ben bé de la família. De la família no volia la salutació, ni els diners, i així va renunciar a favor d'aquesta una herència que a ell li pertocava.

Els seus vers germans, els seus parents, eren els pobres.

Per defensar-los, es va presentar en 1869, en unes eleccions, enfront de Juli Simón, com "candidat de la misèria", i va fundar un setmanari, que titulà "El Carrer", i un altre que va batejar amb el nom de "El Crit del Poble".

En 1870, prengué part a París, a l'acció revolucionària de la Commune, i a Sant Germain l'Auxerron fou afusellat en la persona d'un desconegut, que se li semblava i va ésser confós amb ell.

Fugint a Londres va poder Vallès salvar la pell en aquella ocasió.

RESURRECCIO

—Si hagués sabut que, en ressuscitar, tot estaria igual, no m'hauria deixat crucificar.

Allí va escriure la cèlebre trilogia novel·lesca "J. Vintgras", que componen "L'infant", "El batxiller" i "L'insurgent" i que es va haver de publicar amb pseudònim.

Firmà aquests i altres treballs amb el nom de Lachaussade, que aviat es féu famós i en qui ningú el va reconèixer fins que Hector Malot el va descobrir.

Juli Vallès era un geni. Tenia el geni de la sinceritat, de la paradoxa. Era un tem-

perament literari i polític formidable. No descansava mai. El seu repòs era la lluita. En ella trobava l'equilibri orgànic i la satisfacció interior. Era una força de la naturalesa, una potència de l'esperit. Era un anyell rebel.

En una conferència, que donà al bulevard "des Capucins", exposà el seu programa:

"Estem aixafats per quatre segles de solemnitat—va dir—. Hem d'ésser menys so-

lemnes, menys seriosos. No m'agraden ni els victorians ni les víctimes. No crec en els herois. No m'interessa la religió. L'art és inconformisme, no bandarreria. No conec més noblesa que la del treball. Fill del poble, fill de desesperat, tu seràs un home lliure."

ANGEL SAMBLANCAT

Diàleg dels desconeguts

LA MONA DE PASQUA

—Hola! Què tall? Com va?
 —Qui és vostè?
 —Ningú.
 —De què em coneix?
 —De res.
 —Doncs, per què em detura? Per què em parla?
 —Perquè convé que, cada setmana, tinguem un diàleg. Això vesteix molt.
 —Vol dir?
 —Ja ho he dit.
 —I de què parlarem?
 —De res.
 —Com, de res?
 —Sí, home; vull dir de coses sense importància.
 —Però això és perdre el temps!
 —No; això és la moda. A més a més, pensi que no tenim res més per perdre sinó el temps.
 —Doncs, si no tenim res més, aprofitem-lo.
 —Es més bonic perdre'l.
 —No l'entenc.
 —Oh, ni m'entendrà. Avui direm que sí, demà que no. Aquest serà l'interès màxim d'aquests diàlegs.
 —I no s'ofendrà el llegidor?
 —Mai!
 —Som-hi, doncs. Parlem.
 —Parlem.
 —De què parlarem? Jo crec que no és cosa que ens preocupem de Dret Canònic.
 —No, que ens processarien per delictes de pornografia. Parlarem de la mona de Pasqua.
 —Vol dir que val la pena de parlar-ne?
 —No, però és que en aquests diàlegs, precisament hem d'evitar el parlar de coses que valguin la pena.
 —Home!
 —No hi ha home que valgui! Trencaríem la norma. I la norma és una cosa sagrada. Què seria de nosaltres sense normes?
 —Es refereix a les ortogràfiques?
 —Em refereixo a totes. Sense normes l'home no pot viure.
 —No en parlem més.
 —No; seguim parlant-ne, que aquest primer diàleg encara és curt.
 —Vol dir? Miri que ens tiraran pedres!
 —No ens tiraran res. I si ens en tiren les aguantarem, que per això hi som.
 —Me'n vaig!
 —I la mona de Pasqua?
 —Té raó, perdoni; ja no me'n recordava.
 —La mona de Pasqua, en aquests moments, és l'actualitat.
 —Vol dir que la mona de Pasqua no ho és sempre d'actualitat?
 —No vull dir res. Ja hem dialogat prou per avui.
 —Però, home, el llegidor dirà que som uns ximplers. Aquest diàleg no té solta ni volta.
 —Aquest diàleg, senyor meu, és com tots els diàlegs. Passi-ho bé.
 —Passi-ho bé.

ANDREU BADÍA I BIOSCA

Pregàries i eleccions

Es sabut que a Tortosa, quan hi havia eleccions i es presentava Marcel·lí Domingo, les dones del poble portaven ciris a la Mare de Déu de la Cinta per a què el vibrant agitador sortís elegit. Indubtablement aquest gest paradoxal de les dones tortosines tenia alguna cosa de profundament emocionant per la senzillesa popular que revelava.

Heus ací, però, que ara ens ve a les mans, en ocasió de les eleccions franceses, el programa de les pregàries que ha de fer la "Unió reparadora". I ens cal confessar que ens sembla ja bon xic menys ingenu. Perquè els lectors se'n facin càrrec els el transcrivim a continuació. I oh!, no torceu el gest. Us donem paraula de què és divertit:

"Per a les eleccions"

Una intenció no menys imperiosa s'imposa ara al nostre zel: es tracta de les eleccions del 22 d'abril, que tindran una importància capital per als interessos religiosos i socials del nostre estimat París. Unim-nos, per consegüent, amb ardor des d'avui per a pregar per al bé de França. A aquest fi, el consell de les zeladores ha pres les decisions següents:

1. Cada membre de l'Apostolat és obligat a fer una comunió un dia determinat, a fi d'obtenir unes bones eleccions.
2. Un dia de pregàries públiques serà organitzat al mateix objecte a l'església de Santa Magdalena. Invitem els nostres associats de rellevar-s'hi cada mitja hora. Els que no podran resistir mitja hora, que procurin almenys d'estar-hi alguns minuts, a fi d'ajuntar-se a les imprecacions comunes per a obligar el cel.

Durant el dia es recitaran en veu alta les pregàries que seran designades de la mateixa manera que s'ha fet durant la guerra."

¿No trobeu realment encisadora aquesta fórmula de pregària a l'americana, és a dir, rellevant-se, com en una cursa de sis dies als velòdroms? Es tracta d'obsessionar la divina providència, d'assistir-la com els sollicitants obstinats assistien una administració a fi d'obtenir-ne un favor; d'aturar-lo, gosaria a dir, per la continua relació d'una fórmula pronunciada en veu alta, fins que el bon Déu, afadigant, acabi per dir:

—Què marejadors i enutjosos són tots aquests fidels!... Guanyeu el que vulgueu, però deixeu-me en pau i que no us oïxi més.

Els nois coneixen bé aquest truc, que els serveix sempre per a fer accedir al que volen a llurs pares.

Car no es tracta de rebreixir A. M. D. G., és a dir, a major glòria de Déu, pretensió al cap i a la fi també exorbitant, sinó de fer violència al mateix cel i d'obligar a Déu a què cregui...

Es clar que és cosa seva la d'obeir o no a les pregàries. Però està molt disgustat de la política, i no vol tornar-hi a prendre part. Quan a tot el món els tirans ho eren per la seva gràcia, les coses no anaven gaire millor que ara. I no és fàcil que un equip de velles devotes el constrenyi a fer-li prendre una altra decisió.

Es des d'un punt de vista força ortodox que podem imaginar-nos el Creador com un vell fillòsof (bon cristià si volem) que esguarda amb ulls cansats les equivocacions antigues de la creació i les ximpleries noves de les seves criatures.

AQUEST NUMERO HA ESTAT

VISAT PER LA

CENSURA GOVERNATIVA

Dues democràcies

A la famosa polèmica marxista entre l'idol de la Segona Internacional, Carles Kanski, i l'home de la Revolució Russa, Lenin, aquest últim, després d'un examen concís de les moltes mistificacions socialistes i revolucionàries del primer, dels cants excel·sos a la democràcia de Kanski, li fa una pregunta que, pel seu contingut, és de la més gran transcendència. Lenin pregunta: quina democràcia, la burgesa o l'obrer?

Ella sola, al nostre juí entranya les dues concepcions socialistes dels homes i quin és el contingut marxista de les Internacionals Segona i Tercera.

Creiem que és molt necessari aclarir el contingut polític, així com la interpretació pura que s'ha de donar a aquesta paraula, doncs la confusió amb què a l'actualitat es viu, és molt perillós, entre altres coses, per no saber-se aplicar als fets de la política històrica que en l'actualitat vivim.

Si, existeixen dues democràcies completament antitètiques.

L'una és la que regna als actuals països capitalistes, constituïts sota una forma liberal hipòcrita, més ben dit, sota una democràcia burgesa. Així mateix, és un gran error creure compatible amb ella l'organització evolucionista que pugui amenaçar la seva societat constituïda, és un error creure amb el lliure desenrotllament d'una organització revolucionària.

Apart de les trabes econòmiques, la desigualtat de mitjans per a la propaganda i altres d'essencials a l'ordre polític, l'estat constituït en policia i guardià dels seus interessos, té la força de les armes, la justícia, l'escola i la religió, institucions, totes elles, auxiliars eficaços, completament tendenciosos i arrapats als seus interessos individuals de classe. Així ho recalca bé Lenin al demòcrata Kanski a la polèmica abans esmentada.

Precisant més, podem retreure els exemplars de Constitucions democràtiques, tals com França i Anglaterra, que molts apologetes presenten com models.

Dintre el règim interior de la política democràtica d'aquests països, hi ha la tendència de la desigualtat a totes les manifestacions de la vida social. Els plaers del cos, i les exaltacions espirituals de la cultura, són privilegis exclusius de la minoria asseguda a espatlles de la majoria. Els grans i exquisits menjars, els concerts i teatres d'art, l'accés a les Universitats i centres d'ensenyament superior, són llocs accessibles solament als privilegiats de la riquesa. I és paradoxal, veritat?, que en un regne de democràcia—com n'hi ha que ens volem fer creure—aquelles minories puguin remuntar-se a una altura civilitzadora tan distant de la majoria ignorant! Ah, però és que la política d'aquella minoria està inspirada exclusivament a aquest fi!

Esbrinant aquest misteri paradoxal, veuríem el trist paper que fa la tan ponderada *Senyora Democràcia!*

A l'orde de política internacional, està inspirat en un imperialisme repugnant i cru. La seva dominació colonial, barreja de crims i represàlies de tota mena, ha escrit la història seva amb sang i befa dels dominats. En un altre orde, ha escrit també una història ben negra. Deixem apart el crim monstruós de la guerra i posem l'atenció a la seva actuació anti-revolucionària de Rússia, isolant-la amb un cercle d'armes i ferro per fer fracassar el seu règim establert, procurant esgotar, de fam, a aquell poble immens i màrtir dels excessos monstruosos de la dominació tirànica dels tsars. És el fet que descarna amb més eloqüència la seva

ànima maligna. L'ajut, d'homes i diners, als generals i aventurers contrarevolucionaris, és la prova més feiaent del seu esperit "democràtic", de l'esperit democràtic a la burgesa.

L'esperit democràtic proletari (la segona concepció democràtica) és del tot oposat a aquesta excel·lència civilitzadora. Els beneficis materials i espirituals han d'estar repartits, amb igualtat, als homes que formen la seva societat. La llibertat de les minories nacionals és completa i respectada amb totes les seves exigències polítiques i econòmiques.

Aquestes són, d'una manera esquemàtica, les realitats i conceptes de les dues democràcies.

J. FARRÉ GASSÓ

LES CREUS

La creu de Crist fou dolorosa, per això és creu de redempció, però el món és ple de creus innobles que fan anar de tort el món.

Aquestes són molt diferents de la creu santa pel dolor. Aquella duia clavats un home aquestes són clavades i no són senyals de patiment que dona vida, sinó senyals de vius que van pel món.

Portar la creu perquè t'hi clavin és propi sols de redemptors, i a un redemptor, a la nostra època els homes li dirien boig.

Les creus han d'ésser ben lleugeres, si pesen han d'ésser a pes d'or.

Després al món hi ha creus feixugues, la creu que anem portant tothom, la creu que ens planten cada dia als que tenim massa bon cor.

Tenim la creu del matrimoni que aquesta sols la duu qui vol, la creu de plagues i de pestes i el cop de creu del rectorot que si no pot omplir la bossa, don cops de creu a dret i a tort.

Al món hi ha creus de tantes menes, que tots anem clavats pel món, i si amb afany busquem la cara, ens surt la creu, i de llautó.

FLIC

Una nova reina de París

A París no paren d'elegir reines. Ara es preparen a elegir la reina del "chic". Oh!, no us creieu, tenen ja la reina de l'elegància, que és, per cert, catalana: Pepeta Bonafé. Però no és el mateix l'elegància que el "chic". L'elegància implica el luxe, però una dona pot ésser "chic" amb molta simplicitat. El "chic" consisteix més en la manera de portar les coses, que en les coses que es porten.

Però quantes reines i reinetes no hi arriba ja ha haver-hi en aquell gran París republicà?

Hom pot preguntar-se si això és enveja o caritat.

Serra i Moret i el socialisme

Dies passats, Serra i Moret, va donar una conferència a l'"Ateneu Barcelonès" sobre "El socialisme en el govern dels pobles". Va assistir-hi molt d'auditori, entre el qual predominava l'element obrer. La conferència, molt interessant, com era d'esperar pel tema i vàlua del conferenciant, va acabar amb l'esperança ferma que abans de finalitzar l'any, hem de veure infinitat de victòries socialistes a tot arreu. "El socialisme també serà a casa nostra"—afirmà—. Hi hagué molts aplaudiments.

Ara només cal que la realitat confirmi tan belles suposicions.

Correu de l'estranger

Les relacions entre el Vaticà i el Govern d'Itàlia.

Sembla que les sorolloses diferències sorgides entre el Vaticà i Mussolini estan en vies d'arreglar-se. Potser quan surtin aquestes ratlles, escrites amb una mica d'anticipació, ja ho estaran del tot.

La nota publicada per l'"Observatore Romano" ha donat un tomb favorable a l'arreglament d'aquestes coses; la bona voluntat es mostra per una part i per altra i les coses restaran aviat apaivagades.

Les associacions excursionistes catòliques seran probablement dissoltes. Però, en canvi, la formació de les joventuts en les associacions feixistes anirà a càrrec de capellans especialment designats per les autoritats religioses.

Tot entrarà així en la calma i en la bona harmonia. No cal, doncs, que els homes liberals de tot el món es facin il·lusions. Gosos amb gossos no es mosseguen. El Papa no es posarà enfront de Mussolini ni Mussolini enfront del Papa. Són, avui per avui, dos poders igualment forts i preveuen que, més que vèncer-se l'un a l'altre, potser es destruirien tots dos. Preferiran, doncs, repartir-se el poder més que destruir-se.

La inclinació del papa cap a les democràcies, el seu enfrontament contra tots els nacionalismes imperialistes, per ara és una vana il·lusió. Per a fer aquest joc, l'Església necessitaria veure completament anorreat el capitalisme burgès.

Però alleshores serà tard per a què el joc reïxi.

L'aniversari de Bismarck.

Per a celebrar l'aniversari del canceller de ferro, la "Lliga Bismarck" va organitzar una gran manifestació, a la qual han pres part nombrosos representants de l'antiga armada alemanya, oficials de la Reichswehr i delegats de les associacions patriòtiques.

L'ex-ministre de finances, pan-germanista, Kajov, pronuncià un discurs declarant que els alemanys d'avui no són dignes de celebrar l'aniversari de "l'heroi del qual han dilapidat l'heretament."

"Solament—ha continuat—en els immortals records de l'Alemanya imperialista, el Reich pot trobar la força necessària al seu redreçament."

L'orador protestà enèrgicament contra la democràcia alemanya, que voldria repudiar un gloriós passat.

"L'Alemanya—ha dit—sofreix l'opressió estrangera perquè s'ha perdut el propi respecte. Tot allò de què abans ens en sentíem com d'una vergonya intolerable, és celebrat avui com l'únic camí del triomf de la raó. Per escapar-nos del materialisme, del marxisme, de l'internacionalisme, necessitem l'impuls irresistible de l'ideal nacional. Solament un imperialisme radical ens pot salvar."

Aquestes paraules demostren ben clarament com l'esperit germànic de Bismarck i del Kaiser és encara viu en aquella terra. Hom pot esperar-ne encara tots els imperialismes, totes les dictadures i totes les guerres.

Els cavalls de l'Apocalipsi dormen als estables del Reich i s'alimenten de somnis bel·licosos.

L'EXPOSICIO

—Voleu dir que els de Sevilla ho faran millor?

La unió sagrada

Des d'uns anys a aquesta part, alguns homes representatius dels sencers, que encara en queden, secundats per algun sector de la política d'esquerra del nostre poble, han pretès, en moments intermitents, portar a cap la unió sagrada de tots els homes de pensa liberal de Catalunya.

Esperonats per la visió del món, on les Idees de llibertat es desencadenen en fúria abassegadora, amb el cor encès per la fe, han llançat als quatre vents la llur veu cridant tots els homes que pensen i mediten, lluitadors de l'Ideal per a què units sota la mateixa bandera desvetllin l'adormida consciència del Poble, per a què, en aquests moments de prova, reconquisti els seu drets sobirans per ocupar el lloc que li pertoca a la Democràcia Universal.

Actes sens fi, conferències i mitings s'han portat a cap; plomes trempades en la fe de vidents han secundat la campanya durant dies i dies en mig d'una fredor esfereïdora, i la bella obra de la unió dels homes representatius ha caigut una i deu vegades en l'oblit més lamentable.

Durant deu anys és una cadena llarga d'intents i de fracassos; quantes i quantes vegades s'ha plantejat la necessitat de l'organització d'un partit d'esquerra o d'una concentració republicana, tot el més formada per quatre gats que, al cap de dos mesos, ja parteixen peres?

I és que els catalans tenim un caràcter excessivament individualista i ens creiem ésser molt savis en qüestions d'ideologia quan, en realitat, no passem d'ésser només que uns pobres diables.

En el nostre poble, bé n'hi han d'homes de pensa liberal que lluitarien de bon grat per les idees de llibertat i de justícia, més, mancats de l'esperit d'associació i creient-se ídols, tenen conceptes ben diferents els uns dels altres i llurs actuacions que, dutes per bon camí, farien obra veritablement revolucionària, es converteixen en migrants planters de capelletes i casinets de barriada, on es passa el temps en discussions bizantines i en dir mal dels veïns.

Perquè, heus ací que, malgrat els esforços d'uns homes generosos, les idees que commouen el món no són prou per a fer vibrar l'ànima del nostre poble, i els homes representatius que uns jorns pretengueren redimir-lo, no acudeixen amb el verb sagrat de la paraula viva a fer-li veure la realitat que l'envolta davant dels problemes socials, ètnics i polítics que germinen entorn d'ell.

SALVADOR MAJÓ

L'estrella partida

L'Observatori de Johannesburg ha fet una descoberta sensacional: l'estrella "Nova Pictoris" s'ha partit en dues!

Ningú no ha dit què s'ha esdevingut amb els bocons. Però hom no pensa sense tremolar en la sort dels habitants d'aquella planeta—suposant, naturalment, que n'hi hagi.

Vet ací els marits separats de llurs mullers, els creditors de llurs deutors, els governants dels governats, els soldats de llurs casernes.

Imagineu-vos un tal cataclisme al nostre planeta, i de seguida podreu escriure, segons el vostre tarannà, un drama punyent o un divertit vodevil.

Les coses mal dites

Això no és nou, però parlem-ne. Per quins set sous, hem d'anar oïnt o llegint coses mal dites? No serà per l'afany de seguir la tradició, car la tradició—al nostre entendre—sols ha de servir i s'ha de mantenir per coses o actes que realment valguin i que interessin al poble, i les coses mal dites, no sols no han d'interessar a ningú, sinó que és precis que tothom s'interessi per allunyar-les i soterrar-les per a sempre.

Així, una de tantes, perquè continuar amb allò d'"el gran món"?... Es que el món—perquè un dia se li ocorregué dir-ho a un beneit—s'ha de seguir subdividint en gran i petit?... Voleu cosa més mal dita? Doncs es diu encara. I, per què "el gran món" ha d'ésser patrimoni exclusiu de la gent escollida per uns quants? Com allò altre de "la bona societat"... No fa riure això? Sembla mentida que, al cap de tants anys, al darrera d'una civilització que resulta per altra banda incivilitzada, i quan es vol fer veure que s'ha arribat a un grau d'estilisme i depuració de l'intel·lecte vers l'avenc, hi hagi encara qui s'entesti a anomenar "bona societat" a una part de món. I els altres, doncs? Es que la resta del món formen la dolenta? Quan, si anéssim a esbrinar-ho bé, encara que ens motegessin de bugaderes, tal vegada podríem contar i demostrar que, precisament, malgrat les notes ponderatives d'uns quants titulats "cronistes de saló", és més dolenta i té més defectes que l'altra, que resulta ésser la millor.

No és que nosaltres, anem al dir, tinguem en principi odi declarat a la gent que vol "figurar", i figura gràcies a uns quants adulars a sou, car som els primers a declarar que per voluntat pròpia—si poguéssim—també ho seríem de rics, i àdhuc decoratius, i com nosaltres, molts; però, d'això a voler que pel sol fet de tenir diners o algun títol de pergami—encara que sigui arrugat i sense anar a cercar les fonts del diner adquirit i els motius dels pergamins—haguéssim d'ésser més bons que els altres, hi ha tot un camp d'allfalls.

Com també que, pel fet de què algun dia ens trobéssim convertits en propietaris, haguéssim ja de tornar-nos tan exigents, egoistes i poca-soltes com la major part d'ells, hi ha, a més del camp, un rengle de garrofers.

Aquest tema, ja ho hem dit abans, no és nou, i s'ha tractat molt, però com que convé que es vagi tractant, el repetim per veure si, entre tots, podem assolir que no se'n diguin de coses mal dites, sobretot com aquestes del "gran món" i "la bona societat"; car el món, que sapiguem, és un sol, puix a l'altre món no hi passa res d'això, i la societat del món nostre és una sola, i que rics i pobres, més els rics que els pobres, no haurien de fer altra distinció que la de considerar, no menysprear, fins arribar a saber ben bé que tots, tots, formem una sola humanitat.

Però, sí, sí; "ja podeu xiular si l'ase no vol beure"... Potser encara hi haurà algú que dirà "quí deu ésser aquest P. Vallet de guardarropia? Apa!, torna-te'n al llit"...

I a nosaltres, és clar, què ens toca sinó obeir? Hi estem tan acostumats d'un quant temps ençà, que ni tenim esma per prendre part a l'enquesta de l'"A B C", i això que és força interessant! Però com que també hauríem de dir coses mal dites...

LLUÍS RAMÍREZ CARULLA

DE LA DIADA

La millor "mona" és un mico.

ELS DESCUIDATS

—No gasta gorra el seu vailet?
—Miri si en gasta, que ja n'ha perdut sis o set.

EL CAMBRER QUE NO MENTEIX

—Una altra vegada lluç al forn? El passat dijous ja n'hi havia.
—Encara és el mateix, senyoret.

Una nova secció

Aquesta setmana inaugurarem una nova secció en el nostre setmanari. A nosaltres no ens dolen sacrificis. Tot sigui en bé del llegidor i a major glòria del poble.

Aquesta secció és el "Diàleg dels desconeguts" i l'hem encarregada a un cosí germà d'un gran escriptor, molt conegut en el comerç barceloní.

El distingit comerciant amb les seves opinions i amb els seus judicis crítics, creiem que orientarà els nostres llegidors en totes aquelles matèries i qüestions per les que no sentim cap mena d'interès.

Ja veuran com Andreu Badia i Biosca els fa l'efecte d'un escriptor de debò.

I és que està molt ben imitat!

Els apassionats

Un procés criminal que acaba de desenrotllar-se a Sidi-bel-Abbès, ha acabat al·legrement.

El jove àrab Salah (no creieu que la *h* darrera és per dissimular cap parentiu amb l'oblidat senyor Sala) comparegué davant del Tribunal, acusat de violador. Havia envestit una joveneta anomenada Chaïmia, a la vora d'un camí, amenaçant-la amb un ganivet enorme. Salah, doncs, estigué a risc d'ésser condemnat a treballs forçats.

Però el president és un home bondadós i comprensiu, sobretot per a les coses d'amor. Es fa càrrec que la passió ha d'anar acompanyada d'una certa violència. I vet ací que proposà de maridar Salah i Chaïmia: era una conclusió ben elegant. Un i l'altre acceptaren amb molta alegria.

Salah fou, doncs, alliberat al moment, i els magistrats portaren la seva galanteria a l'extrem de fer una recaptació per a constituir un dot per a la sortosa Chaïmia.

Heus ací una manera d'administrar justícia que podria ésser exemplar per a molts països que es creuen més civilitzats que a Sidi-bel-Abbès.

A Àustria les dretes donaren el vot a les dones amb la confiança de tenir un poderós auxiliar per a la reacció.

Heus ací que les dones, fins a les províncies més reculades han votat els candidats d'esquerra.

Als reaccionaris, doncs, els ha sortit el tret per la culata. Que no es facin il·lusions; avui, a tot arreu hi ha moltes dones que saben pensar per compte propi.

El comte de Romanones, el marquès d'Alhucemes i algun altre polític, han anat a París per assistir a la reunió d'una Societat d'assegurances. Què deuen voler assegurar, el seu pervers? Tan negre el veuen?

L'alcalde de Bordeus, M. Marquet, és socialista. Quan Poincaré hi anà darrerament per pronunciar el seu discurs, topà amb la correcció severa i freda, però digna, de l'alcalde.

L'entrevista protocolària fou curta i ben simple. Poincaré es planyà del temps dolent que feia.

—Ah!—digué M. Marquet—si m'haguéssiu contestat respecte la data del viatge, haurieu tingut més bon temps.

—Sense dubte— replicà Poincaré — perquè m'hauríeu fet venir després de les eleccions.

—Certament—rspongué M. Marquet.

Es un bell exemple de noble passió política.

El general Weyler i el comte de Romanones anunciaren la publicació d'un llibre de memòries de llurs respectives vides.

Ara només mancava que es dediquessin al cinema, que és l'apoteosi obligat de totes les celebritats.

Diu que el Papa i Mussolini s'han posat de punta d'allò més. No serà tant. Tot això no és més que "alta comedia".

El nombre dels sense treball a Anglaterra, passa d'un milió, i a Nordamèrica—on les vaques grasses s'han amagrit un nou—dos milions.

I a Barcelona, quants n'hi ha d'obriers sense feina? Sospitem que la xifra es deu elevar a alguns milers.

A Mèxic, a més a més de la revolució—l'eterna revolució de Mèxic—hi ha hagut terratrèmols, nombrosos actes de bandidatge i una proposició de llei per a establir-hi la llei seca; tot això en una setmana.

Decididament, Mèxic és el país de les grans convulsions.

Mussolini va fer saber que no es podia afaitar dues vegades seguides amb una mateixa fulla.

Serà barba fonta... pell gruixuda?... Es clar! Un home de les seves dimensions s'hauria d'afaitar amb un sabre ben esmolat.

El dia 14 d'aquest mes s'establirà l'hora europea, o sigui l'horari d'estiu.

No sols els rellotges, sinó totes les nostres activitats caldria que anessin a l'hora d'Europa.

Les eleccions legislatives de Nicaragua seran controlades per Nordamèrica.

Què dirien al país de Wilson, si una nació determinada volgués controlar-los les eleccions que preparen per a succeir Coolidge?

Segurament sortirien amb allò del dret de tot poble a disposar d'ell mateix. I els pobles petits també deuen tenir drets...

S'ha pagat una factura de 12.776'30 pessetes per despeses d'auto dels regidors.

A Constantinoble hi han més de 2.000 "cabarets" oberts tota la nit.

Te lo voy a decir María, y no me des un reproche, el que no duerme de noche, tiene que dormir de día.

Per més "corrido" que sigui.

Ha estat entre nosaltres Pius Baroja. Benvingut sigui i que la seva estada li sigui plaent.

Es vol suprimir el "piropo". Si no diem el "piropo" amb la boca, el demostrarem amb els ulls, i, sinó, amb el pensament.

Si suprimeixen el "piropo", les dones es posaran davant l'espill i se'ls tiraran elles mateixes.

S'està organitzant un homenatge a Lluís Bello.

Lluís Bello és l'home que ha fet més en pro de la cultura de les escoles d'Espanya.

Nosaltres l'hem tingut sempre per un apòstol.

Suposem que el ministre d'Instrucció Pública farà quelcom per a dit senyor.

S'ha fet un manifest demanant el desarmament, signat per 900.000 persones, i dirigit al president Baldwin.

Hi enviem la nostra adhesió.

El "duce", que toca el violí i, a vegades, el "violón", vol dissoldre les associacions que no siguin feixistes.

Itàlia serà un país ideal perquè s'hauran acabat les idees, i, no hi ha dubte, un país sense idees és un país "ideal".

Una sessió de l'Ajuntament va durar cinc quarts d'hora.

Es veu que no hi ha problemes a resoldre a Barcelona.

Estem més bé que volem.

S'ha inaugurat una nova escola a Berga.

Ho celebrem! No tot han d'ésser camps de futbol, cinemes i bars.

Imp. La Campana i L'Esquella. Olm, 8.—Barna.